

РЕШЕНИЕ

№ 962

гр. София, 13.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 06.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **13774** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на Й. В. Й. от [населено място],[жк], [улица] срещу Заповед № 04-3391/09.11.2012 г., издадена от В. Й. М. - полицейски орган при 04 РУ-СДВР, с която на основание чл. 63, ал. 1 от ЗМВР оспорващият е задържан за срок от 24 часа.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна и постановена при допуснати съществени нарушения административно-производствените правила. Оспорващият твърди, че не са били налице материално-правните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, които да позволят на административния орган да упражни дадените му правомощия. Посочва, че не е извършил никакво престъпление и задържането му не съответства на целта на закона, която е да се предотвратяват престъпления и да се попречи на лицето, за което има обосновано предположение, че е извършило престъпление да се укрие. Инвокирани са доводи, че в случая въобще не е имало данни за „самонастаняване в чужд имот“ от негова страна, поради което не е следвало да бъде задържан.

По време на проведеното по делото открито заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на полицейски орган при 04 РУ-СДВР В. М., оспорва жалбата. Посочва, че действията му, във връзка с издаване на акта са били законосъобразни и са съответствали, както на установените фактически обстоятелства, така и на целта на закона. Лицата са били задържани по разпореждане на ОДЧ, защото е имало данни за извършено престъпление от общ характер.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че В. М. е държавен служител, категория „Д” и заема длъжността „Главен полицаи” в група „ООР”, сектор „Охранителна полиция” при 04 РУП – СДВР.

На 09.11.2012 г. той бил назначен в състава на автопатрул 93, заедно с колегата му С. С., също полицаи при 04 РУ – СДВР. Около 18,45 часа те били изпратени от ОДЧ на 04 РУП-СДВР на [улица], по сигнал за задържане на лице в частен имот. Пристигайки на място, полицейските служители установили, че собствениците на имота Е. Г. и Й. Г. са задържали две непълнолетни лица В. Н. и В. Б.. По входната врата имало следи от взлом, а в къщата личало, че някой е влизал, защото имало постлани покривки и завеси по пода и угарки от цигари. Излизайки навън отново М. и С. установили, че на улицата се били събрали още непълнолетни лица, които по тяхно предположение също са били в къщата. По разпореждане на ОДЧ всички лица били транспортирани до 04 РУП-СДВР, където били задържани, след оформяне на съответните документи.

Видно от извлечение от книга за задържани лица, под номер 180 на 09.11.2012 г. е вписан Й. В. Й..

Като доказателства по делото са приети три броя докладни записки и шест броя копия от протоколи за разпити на свидетели, проведени в рамките на воденото досъдебно производство № 2260/2012 г. по описа на 04 РУП-СДВР.

С оглед изясняване на обективната истина в хода на производството са разпитани в процесуално качество на свидетели В. Н. и С. С., които са били очевидци на случая.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена Й. Й. лично на 09.11.2012 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 14.11.2012 г. /вх. № 27182/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права и интереси. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 8 от ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лице в други случаи, предвидени в закон.

Задържането под стража на основание чл. 63, във връзка с чл. 64 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде реализирано наказателно преследване. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 8 от ЗМВР предполага наличието предпоставки, описани в друг закон, при които органите на МВР, могат да задържат определено физическо лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. В хода на проведеното съдебно производство по делото, съдът съобразявайки се с наведените от страните доводи е събрал допълнителни гласни доказателства, за да провери дали са били налице фактическите основания, дали възможност на административния орган да упражни законовите си правомощия, във връзка с издаването на акта, с който се засягат безспорно права и законни интереси на Й.. Особено важни в тази насока са свидетелските показания, дадени от лица, които са имали пряко отношение към фактите, послужили като причина за започване на административното производство, протичането му и завършването му.

До разпит в процесуалното качество на свидетели са допуснати лицата С. С. и В. Н.. Първият от тях заяви, че не си спомня случая в детайли, защото като полицай, посещава много подобни сигнали. Посочи, че е бил изпратен заедно с колегата си М. в кв. В. във връзка със самоуправство. На място те установили непълнолетни момче и момиче, които влезли в чужд имот и били задържани от собствениците. Имотът представлявал къща с дворно място. По разпореждане на ОДЧ следвало лицата да бъдат отведени в управлението. Преди да тръгнат, на място пристигнали още три-четири момчета, които според свидетеля били избягали. Те изглеждали уплашени и се държали нормално. Нито един от тях не оказал съпротива и всички изпълнявали полицейските разпореждания. По заповед на ОДЧ всички лица били съпроводени до 04 РУП-СДВР. С. не можа да си спомни дали всички са били задържани или само някои.

Свидетелката Н. посочи, че познава оспорващия Й. от около две години и са в приятелски отношения. Във връзка с инцидента си спомни, че се е случил през ноември 2012 г. Вечерта около 18,00 часа Н., заедно с още няколко приятели, между които не бил оспорващият Й., решили да отидат в къщата на свой приятел, за което, според свидетелката имали предварително разрешение.

Когато стигнали до къщата, влезли през вратата, като Н. не можа да си спомни, дали тя е била разбита, защото вървяла последна. След около пет минути от вън се чули гласове и тя, заедно с приятелите ѝ решили да излязат, като го направили през прозореца, защото на вратата имало някой и те се уплашили. Минали на покрива на долепения до къщата гараж и скочили на земята, но свидетелката се уплашила и останала заедно с едно от момчетата горе. В двора се появил непознат мъж, който като ги видял започнал да ги гони и тогава и те скочили от покрива и побягнали. Н. се опитала да се скрие зад един трафопост, но била застигната от мъжа. Той я хванал и я отвел до къщата, като я заплашвал. Появила се и една жена, която ѝ нанесла няколко удара по главата. Свидетелката помолила да се обади на майка си, която обещала да дойде веднага. Междувременно дошли други нейни приятели, между които и оспорващият Й., който първоначално не бил с тях. Малко след това дошла полиция, проверили личните карти и откарали всички в 04 РПУ, където всички, включително и Й. били задържани. По-късно ги разпитвали и според свидетелката са били обвинени за влизане в чужда собственост.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства, могат да се направят следните изводи.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не

могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, вземайки предвид останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай и двамата свидетели изложиха пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си.

Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията на С. и Н. са последователни и ясни. Те съдържат известни противоречия, отнасящи се по-скоро до някои дребни детайли и следва да се обяснят с обстоятелството, че събитията, за които са разпитвани са се случили през нощта и свидетелите очевидно са били под някаква форма на психическо напрежение.

Проверката и обсъждането в съвкупност и пълнота на всички събрани доказателства в настоящето производство, не дават възможност да се направи сигурен извод за съществуването на описаните в оспорената заповед фактически обстоятелства, дали възможност на компетентния административен орган, да упражни правомощията си.

На първо място това е така, защото в заповедта е посочено, че тя се издава на основание чл. 63, ал. 1, т. 8 от ЗМВР, т.е. при хипотезата на друг случай, предвиден в закон, без да е посочено, какъв е този случай и в какъв нормативен акт е предвидено налагането на подобна принудителна мярка. Това на практика лишава административният акт точни и ясни мотиви. Съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, очертават законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В разглеждания казус, независимо от факта, че в заповедта е посочено, че същата се издава заради самонастаняване в чужд имот, не става ясно в чий имот е извършено самонастаняването, кога, при какви обстоятелства, за самоуправство ли се касае /чл. 325 от НК/ или за проникване в чуждо жилище /чл. 170 от НК/ и т.н., което на практика лишава акта от точни и ясни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. При конкретния спор, поради липсата на точното описание на евентуално извършеното от Й. противоправно деяние и непосочването на точната норма от друг закон, даваща възможност да се осъществи задържането, съдът не може да прецени, доколко са налице предпоставките за налагането на посочената мярка. Дори да се приеме, че мотивите се

съдържат в докладните записки, съставени в последствие, органът посочвайки правното основание за издаването ѝ – чл. 63, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е бил длъжен да отрази в акта поне част от фактическите обстоятелства. Този порок е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

От друга страна, дори да се приеме, че е имало основателно предположение за това, че Й. е бил съпричастен към дадено противоправно деяние, административният орган е следвало да изясни един минимален кръг от факти, които да му дадат основание да издаде процесната заповед. Безспорно е, че Й. не заварен на мястото, където е извършено незаконното проникване в чуждия имот. От свидетелските показания се изясни, че той е пристигнал там в последствие, защото е бил повикан от едно от момчетата. Държанието му също не е давало повод той да бъде задържан. Според свидетеля С., издаването на заповедта е станало по разпореждане на дежурния офицер от ОДЧ. Последното обстоятелство е недоказано, но дори да беше, съдът намира, че органът не е бил задължен да издаде заповедта, ако не е бил убеден, че лицето спрямо, което се налага наистина е съпричастно към определено противоправно деяние.

Целта на мярката по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР е да се попречи на уличения да се укрие, да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване, като за всеки конкретен случай на задържане данните следва да бъдат категорично установени. Според настоящия състав на съда, в разглеждания случай тези условия не са изпълнени, защото няма данни, за това, че Й. е имал отношение към проникването в чуждия имот, а още по-малко, че е можел да се укрие и така да осуети наказателното преследване срещу него. В разглеждания случай е било достатъчно, след проведените на място разпити, лицата да бъдат освободени, като няма основание да се предполага, че същите са имали намерение да се укриват от органите на досъдебното производство.

За да възникнат предпоставките за налагане на принудителната мярка е достатъчно да има обосновано предположение, че лицето може да е извършило противоправно деяние и да има възможност да осуети наказателното преследване, което в разглеждания случай не е установено по категоричен и безспорен начин.

Изложеното до тук налага извода, че е налице разминаване на приетите от органа за установени фактически обстоятелства, послужили му като основание да упражни дадените му от закона правомощия, с действителните такива, което представлява нарушение на възприетия в чл. 7 от АПК принцип на истинност - административните актове да се основават на действителните факти от значение за случая и на целта. Нарушен е и принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, а именно, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Предвид на изложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но при нарушаване на предвидената форма и при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

Предвид на факта, че оспорващият не е поискал присъждане на разноски, съдът не дължи произнасяне в тази връзка.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. В. Й. от [населено място] № 04-3391/09.11.2012 г., издадена от В. Й. М. - полицейски орган при 04 РУ-СДВР, с която на основание чл. 63, ал. 1 от ЗМВР е задържан оспорващия за срок от 24 часа.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..